

И образи отъ младостъта щастлива,
И много мили сѣнки идатъ съ васъ ;
Катъ лъхъ отъ стара пѣсень ме облива
Отново първа дружба, първа страсть ;
Ридай, проклина пакъ скръбъта ми жива
Тозъ лабиринтенъ свѣтъ, що зѣй прѣдъ насъ,
И редомъ милитѣ другари спомня,
Прѣдъ менъ що грабна участь вѣроломна.

Не чуятъ тѣ и другитѣ ми пѣсни,
Душитѣ, първи на кои съмъ пѣлъ ;
Разпръснатъ е другарскиятъ кръгъ тѣсни,
Ахъ ! първий отзвукъ вече изкънтѣлъ.
Азъ пѣя на тѣлпи менъ неизвѣстни,
Отъ тѣхното съществуе тръшна пѣлъ,
А тѣзъ, що пѣсеньта ми би съгрѣла,
Кой знай на гдѣ ги е сждба развѣла.

Унасямъ се въ забравено копнене
Къмъ нѣмий, строгий миръ на духове,
Катъ еолова арфа тихо стене
Вечъ мойта пѣсень смѣтни звукове.
Цѣлъ страхъ, очи ми въ сълзи потопени,
Омеква ми коравото сърдце ;
Що имамъ, виждамъ като отдалече,
Що мина, живо се прѣдъ менъ изпрѣчи.

